

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

Κάτω στὸ ὑπόφραγμα τοῦ θωρηκτοῦ χιτποῦσεν ἀπὸ ὥρα ἡ φυσαρμόνικα. Ἡσαν ἦχοι γεμάτοι ἀπὸ ἀνατολίτικο πάθος καὶ ἀπὸ κάποια παραδέξενη θερμότητα ποὺ ἔκαναν τοὺς ναῦτες νὰ βλέπουν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των μέσα ἀπὸ τοὺς φεγγίτες πιὸ κάτρινο καὶ πιὸ μελαγχολικὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Κάτω στὸ ὑπόφραγμα ἡ φυσαρμόνικα δὲν ἔκουραζετο νὰ χτυπᾶ καὶ νὰ μαλακώνῃ τὴν αἰσθηματολογία τοῦ ἀπόκοσμου σωροῦ τῶν ναυτῶν. Τριγύρω ἀπὸ τὸν πάγκο ποὺ ἔκαθητο δὲ θερμαστής μὲ τὴν φυσαρμόνικα βρέθηκαν ὅρθιοι, καθισμένοι, ξαπλωμένοι πάνω στὴ σκοῦρα λαμαρίνα ἔνας σωρὸς ναῦτες, νέα ὄλοι παιδιὰ κληρωτοί. Ἀκοναν καὶ ἀνατινάζοντο κάθε τόσο σὲ ἀναφωνητὰ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ τὰ χέρια των καὶ τὰ πόδια των ἐκινοῦντο καὶ ἔχτυποῦσαν πάνω στὸ ωυδὺ τοῦ ἥχουν.

Ἐκεῖνο τὸν χειμῶνα τὸ πλήρωμα τοῦ «⁷Αθέρωφ» διασκέδαζεν ἔτσι ὄλο μὲ τὴν μουσική. Σ' ἄλλο ὑπόφραγμα ἔπαιζεν ἡ φυσαρμόνικα, σ' ἄλλο χτυποῦσε τὸ μανδολίνο καὶ ἡ κιθάρα, σ' ἄλλο ἐσφύριζε τὸ σουράβλι ἢ ἐγόγγιζεν ἡ γκάιδα. Διασκέδασις ἀπὸ τὶς ἔξη ὡς τὶς ὄκτω ὕστερα ἡ σάλπιγγα ἔχτυποῦσε κατάκλισι.

Τὰ διαμερίσματα ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ἐργοστάσιο ἀντηχοῦσαν τὶς ὥρες αὐτὲς ἀπὸ τοὺς ἥχους τῶν ὁργάνων, ἀπὸ τὰ τραγούδια, ἀπὸ τὰ γέλια, ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν ποδιῶν ποὺ ἔχόρευαν. Καρμιὰ φορὰ ἔπαιζαν καὶ πεντέξη ὁργανα ἀπὸ τὴν μπάντα τοῦ καραδοτοῦ. Ἡ σάλπιγγα ἔχτυποῦσε πρόσκλησι μουσικῆς καὶ οἱ ναῦτες ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐπερίμεναν. Ἄλλοι ἐκαβαλίκεναν τὶς διπλωμένες μπράντες, ἄλλοι ἐστηρίζοντο στὰ αἰωροθέσια, ἄλλοι ἤσαν ξαπλωμένοι ἢ δρθιοι. Τὰ ὁργανα ἔχτυποῦσαν μὲ προθυμία καλαματιανάς, συρτούς, μπάλους, χασάπικους, τσάμικους, γιαννιώτικους, ὕστερα δὲν ἀργοῦσαν νὰ πηδήσουν ἔνας-δυὸ στὴ μέση καὶ ἀρχίζε καὶ δὲ χορός.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ μουσικὴ συνέπαιρε καὶ χορευτὲς καὶ δργανοπαίχτες. Ὁ δίοπος ποὺ ἔχτυποῦσε γράν κάσσα

ἐσκέπαζεν ὅλο τὸν θόρυβο μὲν τὸν ἀλαλαγμὸν τοῦ δργάνου του. Δὲν ἦτο παιξιμό αὐτό. Ἡτο ἄγριο οὔρλιασμα καὶ βοητὸ τριχυμίας. Τὸ χέρι του ἐσηκώνετο ψηλὰ καὶ ἐπεφτεῖ στεργα μὲν θυμὸ ἀπότομα, ἀλύπητα, σὰν σεισμὸς στὸ δέρμα τῆς γράν κάσσας.

Μπάμ-μπούμ. Μπάμ-μπούμ. Μπάμ-μπούμ.

Τὰ πιατίνια ἐστρίγλιζαν, ὥρυοντο σὰν λύκοι καὶ σὰν τσακάλια, ἐγρύλλιζαν σὰν σφαζόμενοι χοῖροι. Καὶ ὁ κόπινος τῆς κάσσας ἐπεφτεῖ ἀλύπητα, ἀκούραστος, αἷμοχαρής, στὴ δυσιυχισμένη μεμβράνη. Τὸ πρόσωπο τοῦ μουσικοῦ ἐλούζετο ἀπὸ ἴδρωτα, τὰ μαλλιά του ὑγρὰ κολλημένα ἐπάνω στὸ κούτελο τοῦ ἐσκέπαζαν τὰ μάτια. Τὸ δργανό τὸν ἐμεθοῦσε, τὸν ἐτάραζε, τοῦ ἄνοιγε τὶς πύλες εἰς τὰ δργια τῶν καννιβαλικῶν ἔօρτων. Τὰ ουσθούνια ειν ἔκαιαν καὶ ἐπετοῦσαν ζεματιστοὺς ἀχνούς. Ἡ ἀναπνοή του θυελλώδης τοῦ ἀνεβοκατέθαζε τὸ στῆθος. Σιγὰ-σιγὰ ἐμεθοῦσαν καὶ οἱ ἄλλοι μουσικοὶ ἀπὸ τὸ θύρον. Τὸ ταμπούριο ἐκροτάλιζε σὰν κυλιόμενο βαρέλι. Τὰ κλαρίνα ὑλακτοῦσαν, οἱ μπάσες ἐθρυχῶντο, τὰ τρομπόνια ἐξέσχιζαν τὸν ἀέρα ἀνατοιχιαστικὰ καὶ ἡ μαλακιὰ μελένια κλαπαδόρα ἐξέργα βακχικοὺς ἥχους ποῦ ἀπέπνειν χασὶς καὶ ὅπιο.

Οἱ φλέθες τῶν μουσικῶν ἐφούσκωναν στὸ λαιμὸ μέχρι διαρρήξεως καὶ ἔδειχναν κόμπους-κόμπους. Τὰ μάτια των ἐκινδύνευαν νὰ πεταχθοῦν ἔξω, καὶ ἡ ἀναπνοή των ἐτρεχει κάτω ἀπὸ τὰ στόμια τῶν δργάνων σὲ πυκνὲς σκοῦρες σταγόνες νερό. Ἔπαιζαν ἀδιάκοπα χωρὶς σταμάτημα, χωρὶς ἀνάσα. Καὶ τὸ τραγοῦδι ὅλο καὶ συνέπαιων. Ἄλλοι ναυτες τραγουδοῦσαν καὶ ἄλλοι ἀνακατέύοντο στὴ μάζα τοῦ χοροῦ. Ὅσοι δὲν ἐχόρευαν στὸ γενικὸ χορὸ ἐσχημάτιζαν πιὸ πέρα δικούς των μικρότερους κύκλους. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ ουθμός, χρόνος, μέτρο, ἀκρίβεια. Τίποτα δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ τάξι οὔτε στοὺς χορευτές, οὔτε στὴ μουσική.

Στὸ διαμέρισμα μόνο ποῦ ἔπαιζεν ἡ φυσαρμόνικα μέσα στὸν κύκλο τῶν νέων ναυτομηχανικῶν τὰ πράγματα ἥσαν πιὸ ἥσυχα, μὰ γι' αὐτὸ πιὸ μελαγχολικά. Ὁ γέρο ἐθύελοντῆς ποῦ ἥρθε καὶ ἀνακατεύθηκε στὸ χορὸ τῶν κληρωτῶν δὲν μιλοῦσε καὶ ὅλο ἐστριέε τὸ μουστάκι καὶ κινοῦσε τὸ κεφάλι του. Κανένας ἀκόμη δὲν τὸν εἶχε πάροι εἰδῆσι. Ἔγύριζε κάθε βράδυ ἀμύλητος τὴν μιὰ καὶ τὴν ἄλλη παρέα χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν προσέχῃ, χωρὶς νὰ τὸν τραβήξῃ κανεὶς στὸ

χορό, χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῆ κανεὶς νὰ λάβῃ μέρος στὸ γενικὸ τραγοῦδι, στὴ γενικὴ βοή. Ἡ ήλικία του, ποῦ τόση διαφορὰ εἶχε ἀπὸ τὰ παιδιάτικα χρόνια τῶν κληρωτῶν, τὸν ἔκανε ξένο καὶ στὶς χαρές των καὶ στὰ γλέντια των. Μὰ μέσα στὸ καράβι ἦ ἴστορία τοῦ γέρο ἐθελοντὴ δὲν ἦτο διόλου ἄγνωστη.

Απὸ κάποιο νησὶ τοῦ κάτω Αίγαίου, εἶχε περάση τὰ νιάτα του ταξιδεύοντας ἔνα μῆνα μὲ τρεχαντήρια καὶ μπρατσέρες καὶ ξεμπαρκάριστος ἔνα χρόνο. Οἱ ἡμέρες καὶ οἱ νύχτες του ὅλο τραγοῦδι καὶ ἔρωτας στὶς τιβέρνες καὶ στοὺς δρόμους τοῦ νησιοῦ. Καὶ οὔτε μιὰ οὔτε δυὸ οἱ σεμνὲς νησιοτοποῦλες εἶχαν λιγίση καὶ εἶχαν παραδοθῆ στὸ τραγοῦδι του. Ἡτο ἔνα τραγοῦδι μοναδικὸ στὸ νησὶ: χαμηλό, βραχνὸ σχεδόν, μὰ τόσο παθιασμένο ποῦ τὰ κορίτσια τοῦ νησιοῦ ἔνοιωθαν ὅλο τὸ πεῖσμα των νὰ πέφτη, νὰ λυώνῃ, νὰ γίνεται ύστερα ἔνα ἀνίκητο πάθος γιὰ τὸν φεύτη τραγουδιστή. Ἐτσι ἐπέρασαν οἱ ἡμέρες καὶ οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια στὰ γλέντια, στὸ τραγοῦδι καὶ στὴν ἀγάπη τὴν ἀπιστῇ. Κι' ἔνα ἀπόθραδο ποῦ τὸ τραγοῦδι του βρέθηκε πολὺ βραχνιασμένο καὶ τὸ κεφάλι του σπαρμένο μὲ βαμβάκι καὶ γυμνὸ ἀπὸ τὶς ὑπερήφανες τούφες, καὶ τὰ παραθύρα τῶν σπιτιῶν τοῦ νησιοῦ ὀλόκλειστα στὸ τραγοῦδι του καὶ στὸ πέρασμά του, ἔχαμηκεν ἀπὸ τὶς τιβέρνες κι' ἀπὸ τὰ σοκκάκια τῆς χώρας ταπεινὸς καὶ ντροπιασμένος καὶ ἥψη κι' ἐκρυψε τὸ διπλωμένο κορμί του στὴ μαύρη στολὴ τοῦ ναύτη ἐθελοντὴ στὰ πολεμικὰ καράβια.

Κάθε βράδυ ἐγύριζεν ὁ γέρος ἀπὸ ὑπόφραγμα σὲ ὑπόφραγμα, ἀπὸ παρέα σὲ παρέσ βρυκόλακας καὶ φάντασμα τῆς παλιᾶς ζωῆς του, ποῦ τὴν ἔβλεπε νὰ τὸν γελᾶ καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ στὴ φωνὴ καὶ στὸ χορὸ τόσων νέων κορμιῶν.

Μὰ κάθε διαμέρισμα εἶχε καὶ τὸν δικό του τρόπο διασκεδάσεως καὶ τὴν δική του μόνιμη παρέα, καὶ τὶς δικές του συνήθειες. Ἀλλοῦ ἐχόρευαν οἱ μάχιμοι ναῦτες, ἀλλοῦ οἱ μηχανικοὶ καὶ θερμαστές, ἀλλοῦ οἱ γραφεῖς καὶ οἱ δίοποι. Κάθε διαμέρισμα καὶ τὸ δικό του χρῶμα γλεντιοῦ.

Στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ ὑποφράγματος κυριαρχοῦσαν οἱ θερμαστὲς καὶ οἱ μηχανικοί. Αὐτοὶ μόνον γλεντοῦσαν κάπως πιὸ ἔξευρωπαϊσμένα. Οἱ περισπότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ναυτικοὶ ἔξ ἐπαγγέλματος ἀπὸ μικρὰ παιδιά στὰ ἐμπορικὰ

βαπόρια είχαν γνωρισθή με τις συνήθειές των και τους τρόπους των. Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς τοὺς εἶχε νικήση, καὶ ἔτσι ἐφανερώνοντο τώρα τραγουδόντας πιὸ πολὺ ἔθνους παρὰ ἑλληνικοὺς σκοπούς.

Μπορεῖ νὰ τοὺς ήντε πιὸ μαλακοὺς αὐτὸ τὸ βράδυ διγέρος ἐθελοντῆς, μπορεῖ νὰ εἴχε βαρεθῆ νὰ γνωῖῃ ἀπὸ τὸν ἔννι σωρὸ στὸν ἄλλο, καὶ βρέθηκε πιὰ νὰ στέκεται ἐδῶ. Εἶχε γλυστρήση σὰν ἀδρατὸ κάτι καὶ ἔμεινε ψηλός, ἀδύνατος, συννεφιασμένος πάνω ἀπὸ δῆλο τὸ σωρὸ σὰν κάποιο κακοφειασμένο ξόανο ποῦ μποροῦνε νὰ εἴχε καὶ ζωῆ.

Μπορεῖ νὰ ἥτο ἀπὸ δῆρες ἔκει σκεπασμένος στὴ σκιὰ κάποιου στήλου μὰ κανένας δὲν τὸν εἶχε προσέξῃ. Κάποια φωνή, ἔνα εἶδος περισσότερο κλάμα παρὰ τραγοῦδι βγῆκεν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, καὶ ἔνας ναύτης ποῦ τὸν εἶδε τοῦ εἶπε:

— Γέρο, τὸ τραγοῦδι εἶναι γιὰ τὰ παιδιά.

“Εστοιψε τὸ παχὺ ἀκατάστατο μουστάκι του.

— Γέρο, πήγαινε στὴν κουζίνα νὰ ζεσταθῆς.

“Εστοιψε καὶ τὴν ἄλλην ἀκρη τοῦ μουστακιοῦ του, καὶ εἶπεν ἔπιτέλους:

— Δὲν φοβοῦμαι ἐγὼ ἀπὸ κρύο.

Ἡ φυσαριόνικα ἔπαιζεν ἀκατάπαυστα καὶ ἐμαλάκωνε τὶς ψυχές. Ὁ γέρος ήντε μιὰν ἀκρη σ' ἔνα πάγκο καὶ στριμώχτηκεν ἔκει ζαρωμένος. Ὁ ἀέρας δὲνος στὰ πενήντα του χρόνια καὶ στὰ δώργωμένα του χαρακηριστικὰ σὰν νὰ δλιγόστευε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἡ ὠμοφριὰ τῆς δροσιᾶς τῶν κληρωτῶν ἐμπολιάζετο στάλες-στάλες στὸ μακρούλο γκρίζο κεφάλι του.

Στὰ ἄλλα διαμερίσματα ἡ βοὴ εἴχε φθάση δισο δὲν μποροῦσε πιὰ πιραπάνω. Βακχευμένοι δῆλοι ἐπηδοῦσαν, ἐτίναζαν τὰ πόδια των, δρομοῦσαν στὸ κενό, ἐκινοῦσαν τὰ κέρδια, δρόνοντο σὰν λύκοι. Ἐνας μάγειρας ποῦ παρατοῦσε κάθε βράδυ τὴν κουζίνα πρὸν νὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά του καὶ τὸ ἔρωιχνε στὸ χορὸ ἐθριάμβεις. Τὸ κοντό του σῶμα ἐτινάζετο σὰν γατένιο. Ἀνάλαφρο, ζωηρό, ἐσηκώνετο πάνω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ὑλῆς. Οἱ νόμοι τῆς ἴσορροπίας καὶ τῆς βιαρύτητος κατεστοέφορτο στὸ κοντὸ ἐκεῖνο σῶμα. Τὴν ἴδια σιεγμὴν ενδισκετο δρυιος, καθιστός, γονατιστός, πλαγιαστός, καὶ δύοθιος πάλι. Φωνὲς ἄγριες ἔθγαιναν ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ τὴν ἄλλη μεριά.

— Γειά σου μάγειρα, γειά του μωθέ.

Πάρα μέσα στὸν πανζόνθρωπο τοῦ γλεντιοῦ παρουσιάστηκε κι ἔνας ναύτης ντυμένος γύφτος ποῦ ἔσερνε καὶ τὴν ἀρκοῦδα του. Μιὰ παλιὰ τρύπια κονθέρτα σχημάτιζε τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας καὶ τὰ αὐτιὰ τῆς ἀρκούδας ἦσαν οἱ δυὸς ἄκρες τῆς κονθέρτας. Τὸ ζῶον αὐτὸν ἦτο ἀληθινὰ ἄγριο καὶ τρομακτικό. Τὰ μάτια του ἐσχηματίζοντο ἀπὸ ἔνα κρομμύδι κομμένο σὲ δυό, καὶ εἶχαν γιὰ κόρες ἀπὸ μιὰν ἐληὴ μπηγμένη στὸ βάθος τῶν ἀσπρων χιτώνων τοῦ κρομμυδιοῦ. Δύο φλοῦδες λεμονιοῦ κομμένες ὀδοντωτὰ ἦσαν βαλμένες στὴ θέση τοῦ στόματος καὶ μιὰ πατάτα παοίστανε μὲ αἰσχοὴν ὅμιοιότητα τὸ πίσω σημάδι τοῦ ζώου. Στὸ τέλος οἱ δυὸ ναύτες ποῦ ἀποτελοῦσαν τὸν ἀτσίγγανο καὶ τὴν ἀρκοῦδα ἔχόδεψαν τὸν ἀράπικο καὶ ἡ ἀρκοῦδα ἐκαλαίκεψεν χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ τὸν ὁδηγὸ τῆς ὡς τ' αὐτιά.

Μόνο μέσα στὸ διαμέρισμα τῶν ταυτοθερμαστῶν ἔξακολουθοῦσε τὸ ἥσυχο τραγοῦδι μὲ τὴ φυσαεμόνικα. «Ο γέρος τὸ συγόλεγε πιὸ πολὺ ἔθιδρομένος καὶ αὐτός.

— Τὸν ἔπιασε τὸ αἴσθημα τὰ γέρο, εἶπε μιὰ φωνὴ.

— Πατέρω κεῖνα τὸ ἀφιλότιμα τὰ νειύτα θυμήθηκε;

— Γιατὶ βρὲ παιδιά; τὰ λέαμεν καὶ τὸ λέμεν ἀκόμη.

«Εστοίβε τὸ ἀκατάστατο μουστάκι του καὶ μιλοῦσε μὲ πιὸ πολὺ θάρρος τώρα:

— «Ἐρημα νειάτα!

— Δὲν είσαι καὶ τόσο γέρος παποῦ.

— Ναι θὰ τοῦ βάλωμε κοντὰ παντελονάκια τοῦ μωρούλη μας.

«Ἐκύτταζε μὲ ταπεινωμένο μὰ ἄγριο μάτι τὸν ναύτη ποῦ μίλησε τελευταῖα, καὶ χωρὶς κανένας νὰ τὸ περιμένη ἀρχισε νὰ τραγουδᾶ.

«Ο ἀητὸς νεπέρασεν ἀπάνω πὸ τὸν βάτον

καὶ πέρδικα ἔσκαλισεν ὅπου γλυκομοιάτον».

Βραχνό, πολὺ βραχνό, μὰ μὲ πιὸ πολὺ γκύκα καὶ μὲ ἀλλοιώτικο πόνο τὸ τραγοῦδι καὶ τὰ λόγια ἔσταμάτησαν τὴν διάθεσι στοὺς ἄλλους νὰ πειράξουν ἄλλο τὸν παρακαριό τραγουδιστή.

«Ο «γέρος» ἀρχισεν ἔνα τραγοῦδι ἀτέλειωτο, ἀκομμάτιαστο μὲ μιὰ συνέχεια ἀπειρη ἀπὸ δίστιχα, μὲ «ἔννοια» ὅλα δπως τὰ ἔχαρακτήρισαν οἱ κληρωτοί. «Ἐνα τραγοῦδι ποῦ ἦταν χίλια ἄλλα τραγούδια μαλακά, παράξενα, εὐγενικά, παρα-

πονέμένα γιὰ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὰ νειάτα καὶ γιὰ τὴν ζωῆ. Τὸ ὑπόφραγμα ἐγέμιζεν, ὅλο ἐγέμιζεν ἀπὸ καλωσύνη, καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου σὰν νὰ εἴχε ξανανοιώση καὶ ἐγελοῦσε καὶ ἔφεγγεν ἀπὸ ὡμορφιὰ καὶ νεότητα. Καὶ τὰ μάτια του καὶ τὸ στόμα του ἥσαν σὰν μάτια καὶ στόμα παιδιοῦ. Οἱ ναῦτες ἐταξίδευαν μαζὶ μὲ τὸν τραγουδιστὴν στοὺς δικούς του κόσμους τῆς περισσέντης του ζωῆς. Καὶ τὸ διαμέρισμα τῶν ναυτοθερμαστῶν ὅλο ἐγέμιζεν ἀπὸ τὸν ναῦτες ποὺ ἔνας-ἔνας ἐμαζεύοντο ἀπὸ τὸν διαμερίσματα καὶ ἡ βοή τριγύρω ὅλο καὶ λιγότευε καὶ ἔχαντο.

Αὐτὸν τὸ τραγοῦδι ἐδημιουργοῦσε κόσμους, ἐδούλευε τὸν ἀκαλλιέργητο πηλὸ τῆς ψυχῆς, ἐμαλάκωνε τὴν φύσι, ἔδειχνε γαλάζια χρώματα ἄλλων οὐρανῶν.

Τὸ ὄντειρο τοῦ μεσόκοπου ζωντανεμένο σὰν ἀπὸ κάποιαν ἀνάστασι, ἔδειχνεν ὅλα τὰ χρυσὰ στολίδια τῆς περισσέντης του ἔποχῆς.

Ἐξαφνα μέσα στὸ ὑπόφραγμα τὸ γλυκὸ καὶ ζεστὸ ἀπὸ τὸ τραγοῦδι ἐγλύνστρησε σὰν φεῖδι ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγας ποὺ ἔχτυποῦσε κατάκλισι.

Τὰ σώματα ἐσηκώθησαν καὶ ἐτινάχθησαν μουδιασμένα, τὸ τραγοῦδι ἐσταμάτησε μὲ δυὸς-τρεῖς γλήγορες ἀναπνοές, καὶ κάποιο χέρι ἐκίνησε τὸν ὠμὸ τοῦ τραγουδιστῆς ποὺ εἶχε γείρη τὸ κεφάλι του στὸν πάγκο μὲ τὸ τραγοῦδι μισοτελειωμένο.

— Βάρεσε κατάκλισι, γέρο μου. Ἔεεε !

Μὰ δὲ γέρος οὔτε σείστηκε.

Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ πωὸν ποὺ ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν στεριὰ ὁ γιατρὸς τοῦ καρδιοῦ, ἐπιστοποίησε χωρίς καμμιὰ δυσκολία ὅτι ἡ συγκοπὴ ἥρθεν ἀπὸ κάποια διάρρηξ.

«Ἀποτέλεσμα, εἶπεν, ἀσφαλῶς τῆς τεραστίας προσπαθείας τὴν ὄποιαν κατέβαλεν ὁ ἀτυχῆς».

Κανένας ὅμως μέσα στὸ καράβι δὲν ἦθελε νὰ πιστέψῃ πῶς τὸ θεῖο ἐκεῖνο τραγοῦδι ἐσκότωσε τὸν τραγουδιστή.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

εἰρηνικού πολιτισμού της αρχαίας Ελλάδος. Η ποίηση της αρχαίας Ελλάδος είναι ένα μεγάλο θέμα, τούτο μετατρέπεται σε μεγάλη ποίηση. Η ποίηση της αρχαίας Ελλάδος είναι μεγάλη ποίηση. Η ποίηση της αρχαίας Ελλάδος είναι μεγάλη ποίηση. Η ποίηση της αρχαίας Ελλάδος είναι μεγάλη ποίηση.